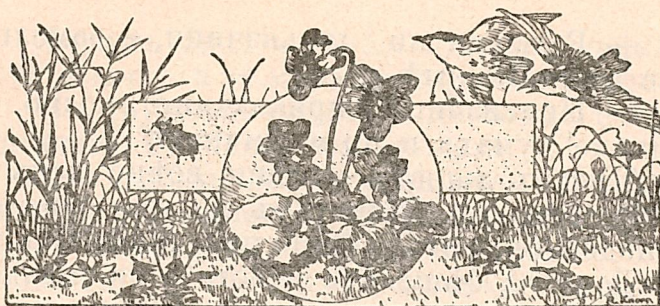

КРАЙ ГОРАТА.

Момченцето: —

Богъ помози, драгий чичо,
Харно ли си, добъръ день!

Селенинътъ: —

Да сте здравички на чича.
Ей че пъкъ съмъ уморенъ!

Момченцето: —

Чичо, имашъ ли водица?
Ние ожаднѣхме вече!

Селенинътъ: —

Ей-тамъ тече рѣчица
Край дола, не е далечъ.

Момченцето: —

Но да ли я вълкъ, я мечка
Нѣма да ни изяде?

Селенинътъ: —

Нѣма, нѣма; тазъ пжтечка
Тамъ ще да ви заведе.

Момченцето: —

Ами ягоди узрѣли
Има ли въ оназъ гора?

Селенинътъ: —

Има а... бѣли,
Азъ се ходя да бера.

Момченцето: —

А край малката рѣчица
Киселокъ да ли расте?

Селенинътъ: —

Зеръ расте, растатъ и гжби.
Вие отъ града ли сте?

Момченцето: —

Да, оттамъ, а съ мене доде
Мъничката ми сестра.

Селенинътъ: —

Ехъ, и тя да се разходи,
Пъкъ да види и гора.

Момченцето: —

Ние да вървимъ, сестрице,
Чичо, остани безъ насъ!

Селенинътъ: —

Много здраве ви, дѣчица,
Хайде на добъръ ви часъ!

В. Ив. Стояновъ.